

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Continens Armamentarium Seu Panoplima Spiritualem - Id est, Varia arma
& media ad omnis generis tentationes fortiter sustinendas, & feliciter
superandas, Ad Omnium Quidem Animarum

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1688

Tent. VI. De timore consensûs Tentationibus præstiti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48377)

TENTATIO VII.

*De timore consensûs tentationibus
præstiti.*

XXIX. **M**Echtildis honesta Matrona gravissimis & assiduis carnis tentationibus vexata, perpetuò angitur, & timet, ne assensum præbuerit ejusmodi tentationibus, aut morosè delectata sit, sicque mortiferum admiserit peccatum. Quæritur, quomodo hos ei scrupulos & anxietatem eripere debeat Confessarius?

Responsio.

XXX. Primò ei significet, quòd probatissimi & gravissimi Authores doceant, ejusmodi Personas timoratas nunquam credere debere, se mortaliter peccasse, nisi certò & evidenter sciant, imò etiam jurare possint, se lethiferum peccatum admisisse; cui sententiæ tantò firmitus adhærere possunt, quantò graviora sunt fundamenta, quæ eam probabilem atque securam esse persuadent; nam imprimis tanta est peccati mortalis malitia, ut vigilem latere non possit; nec, ut Richardus de S. Victore ait, committi queat sine gravi corruptione sui, sine gravilæsione proximi, sine magno contemptu DEI; quis ergo credat, tantum damnum tantamque læsionem mox corrigi, & omnia in integrum restitui, DEUM statim super omnia amari, qui antea vilissimæ rei postpositus, & insuper habitus fuit? P. Jacobus Alvarez certè p. 3. l. 1. c. 12. §. 5. ait, consensum in tale peccatum tam impium esse, ut, si quis statim post factum dubitet, an deliberatè consenserit, vel facti statim ipsum pœniteat, probabiliter judicare possit,

possit, se non consensisse, cum non soleat animus à Deo averſus tam subito ad eundem iterum converti. Præterea cum malitia peccati mortalis in mala voluntate consistat, timor autem, quo timet Mechtildis, ne consenserit, vel maximè bonam voluntatem arguat adesse, merito etiam ex hac parte timorem admissi peccati deponere potest.

XXXI. Secundò suggerat ei doctrinam à S. Henrico fusone propositam, qui, cum priùs de hac materia loquens dixisset: *Vel una tantùm vana complacentia suiipsius hominem in DEI oculis deformiorem reddere posset, quàm vel mille, licèt pessima, tales incidentia, subdit hæc verba: Verumtamen latet in isto occulta quadam pressura, qua est subtilissimus funis, qui hic contingere possit; Et hæc est, quando homini prava aliqua cogitatio incidit: Et ipse fortassis cum delectatione ei intendit, atque suiipsius oblitus non ita celeriter se cum voluntate Et deliberatione illi intendisse, Et seipso neglecto peccasse mortaliter. Sed absit, ut hoc ita credamus; concurs namque multorum etiam Sanctorum sententia est, rationem sæpe per importunas incidentias in delectationem pervenire, idque satis bonà morà, Et longo tempore, antequam ratio suiipsius per maturam deliberationem plenè compos fiat, Et tunc ea recipere, vel averſari, peccatum admittere, vel respuere potest. Quod cum ita sit, nequaquam in talibus peccatum mortale homines boni metuere debent, si sana atque Catholica doctrina fidem adhibere volent. S. Augustinus namque ad eò voluntarium peccatum esse dicit, ut, si voluntarium non est, peccatum nullo modo sit habendum.*

XXXII. Tertio eidem narret, quod ex Gersone refert

refert

refert Rodriquez p. 2. n. 4. c. 20. in hæc verba: Habemus super his exemplum de quodam Monacho in Eremito, qui talibus cogitationibus turpibus vexabatur viginti annis, & nemini audebat aperire tentationem hanc propter ejus abominationem. Tandem tamen cuiquam experto Patri eam non ore, sed scripto ob verecundiam detexit. Qui ridens ait: Pone manum tuam super caput meum; quod cum ille fecisset, ait idem Pater: super caput meum accipio totum istud peccatum tuum, & omne pondus ejus. Non ergo tu amplius inde conscientiam aliquam habeas. Cum autem super hoc miraretur, & causam hujus quæreret, Respondit Pater quærendo: Placuitne tibi unquam ista cogitatio? absit, inquit, ille, nam maximè semper mihi displicuit. Et ait Pater: Manifestum est ergo, quòd tu eam non agis, sed pateris, antiquo hoste procurante, & te, ut decipere tandem per desperationem posset, ita fatigante. Nunc ergo, Fili mi, audi consilium meum, & cum te iterum invaserit talis turpis cogitatio, dic: Tibi & super te Inimice nequam, sit hæc tua blasphemia, ego nihil in ea habere volo, sed Dominum meum ego adoro, & veneror, ac in ipsum credo. Ex post verò iste Pater nunquam habuit amplius hanc tentationem, consilio senis adjutus.

XXXIII. Quartò non parùm proderit referre, quòd idem Author l. c. de S. Catharina Senensi refert, quòd scilicet, cum aliquando diu, multùmque talium cogitationum æstu fuisset jactata, Christusque ei apparens, omnes illas tentationes dispulisset, illa suaviter & verecundè exostulans dixerit: Ah Domine, ubi eras, cum hæc phantasmata meum cor obfiderent? cui Christus; Intus in corde tuo eram. Mi

JESUS

JESU, excipit illa, poterásne in tam sordido pectore habitare? Etiam, O Filia respondit iterum Christus Sed age, delectabárisne ejusmodi cogitationibus? imò verò, inquit illa, me propè exanimabant; certè omnia alia pati maluisssem. ad quæ Christus, & hoc nimirum ego in corde tuo agebam, ut tantopere tibi displicerent. Scito ergo, tales cogitationes, dum tibi displicerent, DEUM non solùm tibi non eripere, sed potiùs præsentiae illius certissimum esse argumentum, quandoquidem non nisi ab ipso hoc peccati odium, & offensæ divinæ injecta formido oriri poterat. Ipsissimus profectò Dominus nobiscum est in tribulatione, in flamma ignis, in medio rubi.

XXXIV. Quartò eidem significet, juxta communem Ascetarum sensum, optimum esse in tali casu consilium, ut hilaritas potiùs mentis, quàm angor assumatur; talem enim tristitiam & anxietatem non modò nihil prodesse, sed obesse potiùs, novásque tentationi vires ministrare, id quod aptâ ratione ex ipsis Philosophiæ principijs petita sic demonstrant: Constat, inquit, ex communi Philosophorum doctrina, quòd timor naturaliter Phantasiam moveat, atque adeò, si hæc multùm circa unam quampiam rem occupetur, fortiùs illam, tenaciùsque memoriæ imprimat, unde postea tentatio longè vivacior insurget. Quemadmodum in trabe non admodum late clarè videri potest, quæ si humi jaceat, ludibundus quis transilit; si verò super fluvium subterlabentem, aut elevatori quopiam in loco collocetur, non sine ingenti metùs & pilorum horrore calcabitur; quia videlicet metus plerumque sanguinem iatrosus vocat, sicque efficit, ut exterioribus membris vigore suo

suo destitutis, non sine periculo & horrore quis incedat, Unde meritò S. Antonius extremum suis valedicturus, sic eos alloquebatur: Vos, ô viscera mea, admoneo, ne tanti temporis laborem repente perdati; Varias Dæmonum insidias nôstis: vidistis eorum imperus feroces, & vires effeminatas. JESUM suspirate, & credulitatem nominis ejus vestris figite mentibus, & à certa fide universi Dæmones fugabuntur. Si alacres in Domino fuerimus, & futurorum bonorum cupido nos succenderit, si semper omnia manibus DEI committamus, nullus Dæmonum ad pugandum valebit accedere. Una est ratio vincendi inimicum lætitia spiritualis, & animæ semper cogitantis Dominum jugis recordatio. Ita S. Athan. in vita c. 20. & 58.

TENTATIO VIII.

De prostrato à Tentatione.

XXXV. **A** Chatus Juvenis cùm gravissimæ carnis tentationi succubisset, & consensum præbisset, adèd ex casu tali pusillanimis est factus, ut de victoria deinceps reportanda penitus desperarit, ideòque nunquam amplius tentationi se opponere, sed ultro cedere statuerit. Quæritur, quomodo erigendus sit à Confessario, & à concepto proposito abducendus?

Responsio.

XXXVI. Inprimis ipsum hortetur sequentibus pij Ascetæ l. 3. c. 6. de imit. Verbis: *Certa tanquam miles bonus, & si interdum ex fragilitate corruis, resume vires fortiores prioribus, confidens de ampliori DEI*